

som en human Fattiglov byder ham. Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 2 vilde jeg, hvis jeg endnu havde været Sogneraadsformand, have rettet en indtrængende Anmodning til de ærede Forslagsstillere om at give mig et Kursus med Hensyn til Behandlingen af Alderdomsunderstøttelsesloven, dens Effektuering i Praksis, naar denne Ændring blev vedtagen, thi jeg er ganske ude af Stand til at gøre mig nogen Forestilling om, hvorledes man skal administrere efter Alderdomsunderstøttelsesloven, naar denne Bestemmelse er vedtagen. Man skal nemlig, naar der kommer en Begæring om Alderdomsunderstøttelse i behørig Form med Oplysninger, fremsatte i skematisk Form, begynde med at undersøge, om Opgivelsen af den paagældende Ansøgers Indtægter kan anses for at være rigtig. Det vil med andre Ord sige: man skal se at danne sig et Skøn over, hvad han ved personligt Arbejde hidtil har kunnet fortjene, og hvorledes han hidtil har kunnet erhverve Livsopholdet for sig og sine. Han siger nu, naar han kommer med sin Begæring, at han ikke kan tjene mere end det og det Beløb, og naar det Beløb, han opgiver, at hans aarlige Fortjeneste hidtil har været, er mindre end det, som den paagældende Kommunalbestyrelse anser for tilstrækkeligt til et passende Livsophold for ham og dem, han er pligtig at drage Omsorg for, saa kommer Spørgsmaalet: Hvad skulle vi saa yde ham? Det er det andet Skøn. Saa skal man skønne over, hvorvidt man skal yde ham et Tilskud til det, han selv kan fortjene, og hvor stort dette Tilskud skal være; men saa kommer man her og paabyder, at der skal skydes en helt ny Faktor ind imellem disse Skøn, man maa ikke længer bygge paa, at det, som han selv kan erhverve, skal suppleres op til et saadant Beløb, at han efter Kommunalbestyrelsens Skøn har det fornødne. Nej, saa skal man sige: Saa skulle vi ikke alene have det fornødne, men 100 Kr. til. Det er det, man forlanger her. Jeg kunde forstaa og derfor gaa med til den Reduktion, som Folketinget vedtog i Fjor, og den, som Landstinget nu i det væsentlige har fastholdt, for der holdt man sig dog til bevislige Faktorer, der var ikke noget,

man skulde skønne over. Der sagde man: Naar den paagældende har en Indtægt af indtil 100 Kr., det være sig af Livrente, Pension eller andet paaviseligt, som ligger uden for hans eget Raaderum og altsaa er en fast Indtægt, maa den ikke tages med i Betragtning. Men naar man skal til at skønne over, hvor meget den paagældende fortjener, og hvor meget han skal have for at kunne leve, og dertil skal føje et Ekstra-beløb af 100 Kr., hvad vil Resultatet, saa blive deraf? Resultatet vil — det, kan ingen skjule for sig selv — blive, at den paagældende Kommunalbestyrelse siger: Ja, han fortjener det og det, han fortjener saa og saa mange Hundrede Kroner om Aaret, men 100 Kr. af det, han fortjener, have vi ikke Lov til at tage noget Hensyn til, naar vi udmaale den Hjælp, han skal have; ergo sætte vi det Totalbeløb, han skal have for at leve, 100 Kr. lavere. Det kan ingen fortænke en Kommunalbestyrelse i, det er dens fuldstændig lovlige Ret, det er fuldstændig afhængigt at Kommunalbestyrelsens Skøn, hvilket Beløb den anser for fornødent til, at den paagældende kan have et sømmeligt Ophold. Jeg forstaaar derfor ikke, at man kan ønske at konfundere den i Forvejen ret konfuse Lov yderligere ved at lægge et nyt, forvirrende Moment ind i den, som gør det endnu mere vanskeligt, endnu langt besværligere for de kommunale Raad at administrere med den. Og det maa jeg gentage i Dag, som jeg har gentaget saa tidt, at jeg tror, vi alle kunne være enige om, at den Maade, hvorpaa de kommunale Raad Landet over i By og paa Land have administreret efter Alderdomsunderstøttelsesloven, har været meget forsvarlig og fortjener al Ros. Jeg tror derfor ikke, at man bør gaa til at skyde Momenter ind i Loven, som gør den endnu vanskeligere at administrere efter. Jeg kan i alt Fald ikke være med dertil. Jeg skønner ikke rettere, end at de Forbedringer, de ubetingede og utvivlsomme Forbedringer, som Landstinget er enigt om at foretage i Aar, og som i væsentlig Grad stemme med, hvad Folketinget vedtog i Fjor, bør man helst blive staaende ved. Derved skaffer man den fattige Del af Befolkningen en virkelig Forbedring, en virkelig Tilfredsstillelse, og jeg tror,